

Hvis det så i forlængelse af det viser sig, at jeg har ret, nemlig at handicaphjælperne ikke har alle de her rettigheder, som ellers følger af overenskomster for alle andre offentligt ansatte, hvordan vil hr. Hans Andersen så løse det, hvordan giver man folk overenskomstmæssige rettigheder til løn under sygdom, pension osv. osv.? Det plejer man at gøre gennem overenskomster. Eller hr. Hans Andersen går måske mere ind for den centralistiske model, at det er noget, man skal fastlægge gennem lovgivning i Folketinget?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nej, jeg er absolut ikke tilhænger af, at vi her i Folketinget skal detailregulere løn- og ansættelsesvilkår. Vi har arbejdsmarkedet, hvor parterne historisk set har været rigtig gode til det, og det forventer jeg også de vil være i fremtiden. Her er det afgørende, at vi også i forhold til hjælpeordninger får gjort det muligt for handicappede, der er omfattet af de her ordninger, sammen med andre at kunne påtage sig et arbejdsgiveransvar, så man faktisk kunne blive part i en overenskomstmæssig forhandling.

Det synes jeg sådan set kunne være et mål, for jeg synes ikke, det er Folketinget, der skal detailregulere alting, men først og fremmest og på den korte bane er det altså kommunerne, der skal løfte det ansvar, som det også er tydeliggjort her i dag at de har.

Formanden:

Tak til hr. Hans Andersen. Så er det fru Lise von Seelen som ordfører.

Kl. 16.40

Lise von Seelen (S):

Da vores ordfører desværre ikke kunne være til stede nu, har jeg lovet at læse hans tale op her.

Med beslutningsforslaget pålægger Folketinget regeringen at fremsætte et lovforslag, som skal sikre, at tilskuddet til handicappede til ansættelse af handicaphjælperne fra og med den 1. januar 2008 kommer til at udgøre samme beløb som den til enhver tid gældende overenskomstfastsatte aflønning af hjemmehjælperne.

Serviceovens § 96 indeholder regler for hjælpeordninger til pleje, overvågning eller ledsagelse til personer med betydelig og varig nedsat fysisk funktionsevne, der har et aktivitetsniveau, som gør det nødvendigt at yde en ganske særlig støtte, og som selv er i stand til at administrere hjælpeordningen.

Der er ca. 1.200 borgere i Danmark, der på nuværende tidspunkt er tildelt hjælp efter servicelovens § 96. Disse borgere har massivt brug for hjælp og støtte i det daglige, så de kan leve et så almindeligt liv som muligt, hvor de negative konsekvenser af deres handicap bliver minimeret. Dette følger også af det generelle kompensationsprincip på handicapområdet.

Ordningen har en utrolig stor værdi for dem, som modtager hjælpen, idet de har mulighed for at tilrettelægge deres egen tilværelse og udvikling og er i stand til at bidrage til samfundet med de ressourcer, de besidder. Da ordningen oprindeligt blev oprettet i Århus, fik de ansatte handicaphjælperne en løn, som svarede til, hvad kommunen sparede i løn til en ansat med samme jobfunktion. Der var lige løn for lige arbejde.

Siden da er udviklingen i handicaphjælpernes løn ikke fulgt med lønnen i sammenlignelige jobfunktioner, og så er det, vi skal spørge os selv i Folketinget i dag, om vi vil være med til, at der ikke skal være lige løn for lige arbejde. Er det virkelig rimeligt, at Folketinget indirekte skaber forskellig løn for samme arbejde?

Konsekvensen af den nuværende lovgivning er klar: Borgerne, som får hjælp efter servicelovens § 96, har svært ved at skaffe arbejdskraft, da de ikke kan tilbyde en konkurrencedygtig løn. Det medfører store rekrutteringsproblemer, korte ansættelsesforhold, der er tidkrævende og belastende for brugerne af hjælpeordningen, idet der skal skiftes handicaphjælperne meget hyppigt. Fordi der hver gang skal ske en individuel oplæring af handicaphjælperne, er det en belastende situation, ikke mindst fordi et stort antal brugere af hjælpeordningen også er permanente respiratorbrugere og derfor må bruge tid og kræfter på at oplære hver enkelt af de nye handicaphjælperne i respiratorudstøvsfunktioner.

Det er en kendt sag, at det ofte varer 6 måneder for en ny handicaphjælper at nå frem til at kunne fungere tilfredsstillende med hensyn til at varetage de nødvendige funktioner med udgangspunkt i den enkelte brugers handicap.

Det er helt paradoksalt, at det er en gruppe, som har det største og mest vidtgående behov for hjælp, der ikke kan tilbyde den rigtige løn og gode arbejdsvilkår, som sikrer, at de har en stabil arbejdskraft omkring sig. Det er derfor, vi her i Folketinget skal være med til at sikre, at der bliver nogle bedre forhold i forbindelse med ansættelse af handicaphjælperne.

Der har været stor interesse for det her forslag, og der er kommet mange henvendelser til